

δαιμονόπικο τό, ἀμάρτ. διμοννόπ'κον Μακεδ. (Σιάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαίμονας* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όπι-
κο, περὶ τῆς ὀπ. βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἀθηνᾶ 29 (1917), 215
καὶ Α. Τσοπανάκη εἰς Μακεδονικά 2 (1941 - 52), 295.

Ὁ μικρὸς δαίμων. Συνών. *δαιμονόπουλο*.

δαιμονόπιστος ἐπίθ. Χίος—Λεξ. Βλαστ., 489 Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *πίστη*.

Ὁ πιστεύων εἰς τοὺς δαίμονας, ὁ κακὸς ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Ἄφησ' με, δαιμονόπιστη, 'ς τὸ στήθος σου ν' ἀπλώσω,
ἢ μὴ μὲν χεῖρα πάγωσε, νὰ τήνε ξεμαρλώσω

Χίος. Συνών. ἀγγελλόπιστος, διαβολόπιστος.

δαιμονόπουλο τό, Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.
δαιμονόπουλ-λο Κάρπ. Μεγίστ. διμοννόπ'λου Μακεδ.
(Σισάν.)

Ἵποκορ. τοῦ οὗς. *δαίμονας* διὰ τῆς παραγωγ. καταλ.
-πουλο, περὶ τῆς ὀπ. βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 1, 636 κ.έξ.
Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ μικρὸς δαίμων, ὁ υἱὸς τοῦ δαίμονος Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ.
Πρω. Δημητρ. Συνών. *διαβολόπουλο*. 2) Ὁ ζωηρός,
ἄτακτος καὶ εὐφυῆς παῖς Κάρπ. Μακεδ. (Σισάν.) Μεγίστ.
— Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Παροιμ. φρ. *Δασκαλόπουλ-λα*
δαιμονόπουλ-λα (ἐπὶ τῆς ζωηρότητος τῶν μαθητῶν) Κάρπ.
Συνών. βλ. εἰς λ. *δαιμονοκούλουκο*.

δαιμονόπραξη ἡ, Βιθυν.

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *πράξη*.

Ἡ ὑπὸ δαίμονος ὑποκινουμένη πράξις, ἡ κακὴ πράξις.

δαιμονοπύρωμα τό, Κρήτ. (Νεάπ.) διμοννουπύρωμα
Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *πύρωμα*.

1) Ἡ αἰφνίδια ζάλη, τὴν ὁποῖαν ὑφίσταται τις οἶονε
ἐκ δαιμονικῆς τινος ἐπηρείας Μακεδ. (Καστορ.): *Μὴ τὰ*
γυαννάκια καπνίζουν αὐτὸν πῶχ' τοῦ διμοννουπύρωμα (*γυαν*-
νάκια = τὰ φυτὰ ἀρμένια). 2) Ἐντονη ὀργή, ἐξάλλος θυμὸς
Κρήτ. (Νεάπ.): *Εἶδα τη ἀνεχαιδρωμένη καὶ τὴν ἐφοβήθη*-
κα ἀπὸ τὴν ἀγριότη καὶ τὸ δαιμονοπύρωμα ποὺ 'χε (*ἀνεχαι*-
δρωμένη, = μὲ ὀρθίας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς, ἀγριε-
μένην, ἐξάλλην).

δαιμονοσκορπίζομαι ἐνιαχ. δαιμονοσκορπίδζομαι
Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαίμονας* καὶ τοῦ ρ. *σκορπίζομαι*.

Ἐξαφανίζομαι οἶονε ὑπὸ δαιμονικῆς ἐνεργείας, ἀποπέμ-
πομαι ὑπὸ τινος διατελοῦντος ἐν ψυχικῷ βρασμῷ ἐνθ' ἄν.:
Ξέω 'γώ, ποῦ ἐδαιμονοσκορπίστη; Ποῦ ἐπῆε βάλε αὐτός
κ' ἐδαιμονοσκορπίστη; Σύμ. Δαιμονοσκορπίστου ἀοηδὸς
μου, 'ὰ μήσ σέ θωρῶ αὐτόθ.

δαιμονοσκόρπισμα τό, Κάρπ. Κρήτ. (Ρέθυμν.) Κύπρ.
— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *σκόρπισμα*.

Κατὰ πληθ., μεταφ., τὰ ἀσκόπως σπαταλώμενα, τὰ οἰο-
νεῖ ὑπὸ δαιμόνων σκορπιζόμενα ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. φρ.

Ἀνεμομαζώματα δαιμονοσκόρπισματα.

Συνών. παροιμ. φρ. Ἀνεμομαζώματα διαβολο-
σκορπίσματα, ἀνεμομαζώματα ἀνε-
μοσκορπίσματα.

δαιμονόσπερμα τό, Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. δι-
μοννόσπιρμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) δαιμονόσπαρμα Θήρ.
Κυκλ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. διμοννό-
σπαρμα Εὐβ. (Ἄκρ.) Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *σπέρμα*. Ἡ λ. ὑπὸ
τὸν τύπ. *δαιμονοσπέρματα* καὶ εἰς Σομ.

1) Τὸ σπέρμα, τὸ γέννημα, τοῦ δαίμονος κυρίως ὡς ὕβρις,
ὁ κακός, ὁ μοχθηρὸς ἄνθρωπος Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Κυκλ. Μακεδ. (Καταφύγ.) — Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

2) Ἐπὶ παιδίων, τὸ ἀνήσυχον καὶ δύστροπον Εὐβ. (Ἄκρ.)
Πελοπν. (Κίτ. Μάν. κ.ά.) : *Θὰ σὶ πιάσουν νὰ σὶ τσακίσουν,*
μὲρ' διμοννόσπαρμα τ' κιαρατᾶ! Ἄκρ. *Δὲν ἤσυχάζει κα-*
θόλου τὸ δαιμονόσπαρμα! Κίτ. Μάν.

Συνών. ἀνεμόσπερμα, δαιμονοσπορά, δαι-
μονόσπορος, διαβολόσπερμα, διαβολό-
σπορος.

δαιμονοσπορά ἡ, Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *σπορά*.

Δαιμονόσπερμα, τὸ ὀπ. βλ., ἐνθ' αὖ καὶ συνών.

δαιμονόσπορος ὁ Κρήτ. (Ρέθυμν.) διμοννόσπουρος
Λέσβ. (Ἀγιάς.)

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *σπόρος*.

Δαιμονόσπερμα, τὸ ὀπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

δαιμονοτυλιγμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. δαιμονοτυλ'μένος,
Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαίμονας* καὶ τοῦ τυλιγμένος,
μετοχ. τοῦ ρ. τυλίγω.

Ὁ παμπόνηρος, ὁ πανοῦργος: *Τοῦν' θὰ γελάσ'ς τὴ δαιμο-*
νοτυλ'μέν'; Συνών. *διαβολοτυλιγμένος*.

δαιμονόχορτο τό, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *χόρτο*.

Ἀγριόχορτον, διὰ τὸ ὁποῖον πιστεύεται ὅτι, ὅταν τὸ δο-
κιμάσῃ τις, καταλαμβάνεται ὑπὸ μανίας καὶ τρέλλας ἐνθ' ἄν.:
Ἐφαες δαιμονόχορτο ποὺ κάμνεις ἔτσα; || Ἄσμ.

Ὡϊμέ, ἐδαιμονίστηκα κ' ἔφα τὸ δαιμονόχορτο!
(ἐκ μοιρολ.)

δαιμονόψειρα ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Μεσσην.) — Ν.
Πολίτ., Παραδ. 2., 1333

Ἐκ τῶν οὗς. *δαίμονας* καὶ *ψείρα*.

Φθείρ παρουσιαζομένη, ὡς πιστεύεται, ἐπὶ ἐνδυμάτων,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κεφαλῶν λουομένων κατὰ τὸ δωδεκάημερον
μεταξὺ Χριστουγέννων καὶ Θεοφανείων, ὅταν χρησιμοποιο-
ηθῇ διὰ τὸ πλύσιμον στάχτη τῶν ἡμερῶν τούτων, τὴν ὁποῖαν
ἐμόλυναν οἱ Καλλικάντζαροι ἐνθ' ἄν. Συνών. *διαβολό-*
ψείρα, *δωδεκαήμεριτικὴ ψείρα*.

δαίσου Τσακων. Ἀόρ. ἐδάκα Μετοχ. ἀορ. δακού.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *δαίω*. Πβ. M. Deffner., *Zakon. Gramm.*,
46.

Α) Κυριολ. 1) Καίω, καίομαι: *Ὅα νούτα ἂ ἔαρε ἔκι δαί-*
σα (ὅλην τὴν νύκτα ἢ φωτιά ἔκαιε). *Ἐδάκα τὸν ποῦα μι* (ἐ-
καψα τὸ πόδι μου). *Ὁ τσοῦα ἔκι δαίσου δύο ἀμέρε* (ἡ δρῦς
ἐκαίετο δύο ἡμέρας). *Ἄ ἀστρατὰ νὰ ντὶ δάη!* (ἡ ἀστραπή,
ὁ κεραυνὸς νὰ τὸν κάψῃ ἀρά). *Ἄ ἔαρε νὰ ντὶ δάη, ἄκλερε!*
(ἡ φωτιά νὰ σὲ κάψῃ, ἄκλερε ἀρά). *Ὁ ἦλιε ν' ἐδάτσε τὸ*
καμπζὶ (ὁ ἥλιος τὸ ἔκαψε τὸ παιδί). 2) Δι' ἐξωτερικῆς ἐ-

